

Alexandr Dugin odpovídá na otázky čtenářů

Poté co magazín *Knižní přehled* (Книжное обозрение) uveřejnil v čísle 41 (10. října 1995) rozhovor s Alexandrem Duginem, známým filosofem, politologem a publicistou, obdržela redakce i Duginovo vydavatelství Arctogaia množství dopisů vyjadřujících podporu, totální opovržení nebo jen prosté dotazy na témata, které byly zmíněny v rozhovoru.

1) Proč nemáte rád Západ?

„Alexandře Geljeviči, jestli to dobře chápu tak máte negativní přístup k Západu, obzvláště Americe. Ale jejich kultura je vyspělejší než naše. Tím nemyslím jen jídlo nebo průmyslové výrobky, ale i služby a životní styl. Neusilujete o návrat zpět do doby, kdy jsme byli v izolaci?“ (Anna Vasiljevna Varenikova, Moskva)

Dugin: Hodně jsem cestoval po Evropě a mluvím několika evropskými jazyky. Tudíž jsem měl možnost poznat různé evropské země nejen povrchně, ale i uvnitř. Pod naleštěnou fasádou a pozlátkem se ukrývá zcela jiná realita – odcizení, ekonomický diktát, individualismus, úpadek kolektivní soudržnosti, deformace a ztráta duchovních hodnot. Západ je nám zcela cizí, kulturně i ideologicky, bez ohledu na to, jaká momentálně panuje politická situace v Rusku. Přečtěte si díla Dostojevského nebo **Leskova**. Oba nenáviděli Západ a západní systém, ačkoliv téměř jistě nebyli komunisty. Podívejte se například na díla **Limonova**, **Medveděva**, **Maximova**, **Zinověva**, **Mamlejeva**. Vedli pohodlný život uvnitř západního systému, avšak jen do doby, než si uvědomili, že emigrace byla fatální chybou a že Západ představuje pro Rusa smrt. Je hrozné a ponižující vidět hrůzu v očích lidí Západu, když otevřou schránku. Ty nekonečné účty, dluhy, jak vše musí platit – telefon, vodu, vytápění, klimatizaci, vzduch... Pro ruskou duši, stejně jako pro celou eurasijskou povahu, je západní styl života stísněný, utlačovatelský a zbytečný. Není náhodou, že jsme se obrátili k Západu zády po dobu tisíc let, kdy jsme si drželi vlastní způsob života, vlastního ducha. **Přál bych si, aby Rusové poznali Západ na vlastní kůži - na celém světě není lepší vlastenecká, nebo dokonce nacionalistická „protiléčba“ proti Západu, než vlastní, prožitá zkušenost.**

I přesto však nejsem zastáncem úplného přerušení našich vztahů se Západem. Myslím, že by

měly být udržovány na určité úrovni. V současné době je nejdůležitější pro Rusko stát si za svým, uhájit nezávislost před agresivním Západem, který stojí proti nám a postupuje plíživě – s jeho agresivní pseudokulturou, zhovadilou ekonomikou a NATO. Je mi velice líto, že mezi našimi lidmi o tomto dění panují stále ještě nějaké pochybnosti a iluze.

2) Eurasianismus a sionismus

„Alexandře Dugine, vašimi ideami o Eurasii a spojení pravoslavného křesťanství s islámem totálně zaneřádíte ruské nacionalistické hnutí a odvádíte nás od našeho boje s našimi hlavními nepřáteli – Kavkazany, islámskými fundamentalisty a sionisty. Rusko má spojence na Západě – a to právě v Americe, árijském národu. Vy však po nás chcete, abychom vedli se Západem válku a uzavřeli mír s černými. Jak se opovažujete označovat za nacionalistu?“ (anonym, Petrohrad)

Dugin: Tento druh kritiky jsem slyšel již mnohokrát. A to nejen v anonymních dopisech, ale i na stránkách vlasteneckého tisku. Myslím, že ruští vlastenci se budou muset naučit myslet v geopolitickém měřítku. Nepočítat jen s „nacionalistickými“ nebo slavjanofilskými mýty, ale i s chladnou realitu skutečných sil. Mezi tyto síly patří například gigantický atlantický blok, který strategicky ovládá celou planetu. Vedle něj zde máme konstelace států, národů a náboženství, které se zkusí postavit tomuto monstru, jakkoli se jejich odpor může jevit zmatený nebo slabý. I to nejjednodušší porovnání strategických, vojenských, geopolitických, ekonomických a demografických zdrojů dává matematicky jasný výsledek – nejen vítězství, ale i zažehnutí skutečného boje za nezávislost od atlantického diktátorství závisí na bezprostředním vytvoření mezikontinentálního eurasijského bloku. Rusko je jediným možným centrem tohoto bloku, do budoucna však nelze reálně nic plánovat bez zapojení dalších „velkých prostorů“ (obzvláště protiamericky orientovaného islámského světa). Všechny řeči o „čistotě slovanské rasy“, o „krvi“ nebo „etnických čistkách“ za těchto podmínek jsou nejen nemorální, ale i nezodpovědné, obzvláště vůči ruskému lidu.

Co se týče mýtu o „jednotě bílé rasy“ – jde o úplnou utopii, která vedla nejen k holocaustu Židů, ale i genocidě Slovanů. Pozůstatky Třetí říše jsou základem pro tuto podřadnou, vzájemně si odporující a zcela falešnou koncepci. Anglosaský svět je jednou sociopolitickou a kulturní realitou. Obyvatelé Střední Evropy jsou do určité míry odlišní. Východní svět pravoslavného křesťanství a Slované jsou třetí realitou. Zastávám názor, že je nám mnoho barevných lidí Eurasie tisíckrát duchovně a kulturně bližších, než Američané. V tomto stoprocentně souhlasím s **Lvem Gumiljovem**.

Jsem však zásádně proti sionismu. V první řadě, toto hnutí je v přímém rozporu s židovským tradicionalismem, kdy základní sionistické dogma je v protikladu k třem základním talmudským principům: 1) Nepovstat proti lidem, mezi kterými Židé přebývají; 2) Nezaložit Svatou zemi před příchodem Mesiáše (*Mošiach*); 3) Neurychlovat konec času. Kdokoli, kdo poruší tyto zásady nemůže být považován za Žida v náboženském, mystickém významu slova. Více informací o tomto přináší knihy newyorského rabína **Mayer-Schillera**. Mayer-Schiller není pouze nejvyšší autoritou současného judaismu, je i **maggid shiur**, což má pro judaisty skutečný význam.

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

Zadruhé, stát Izrael slouží již od počátku coby strategická základna militantního atlanticismu (původně britského, nyní amerického) na Středním Východě. Co se týče systému hodnot je tento stát ideologicky i politicky kapitalisticky orientován a pozápadně. Tyto hodnoty jsou pak v přímém protikladu k ruskému světonázoru, stejně jako k celé myšlence eurasijské geopolitiky.

Nicméně jsem však zcela proti rasistickým antisemitským názorům.

První část rozhovoru s Alexandrem Duginem *The magic disillusion of a Nationalist Intellectual (1995)* byla převzata ze stránek The Fourth Political Theory.